Carta oberta a l'escola Vicent Ventura

Aquesta només vol ser una manera dissimulada de donar les gràcies. Fa molts anys que el projecte de la Vicent Ventura va encetar la caminada, a poc a poc, fins arribar ací. I molt de temps també que vaig tindre l'oportunitat (i ara ho sé, la fortuna) de formar part, ni que només siga de puntetes, d'aquesta iniciativa singular, d'aquesta aventura enriquidora on totes les persones tenen cabuda i on cadascuna d'elles en forma part i és peça fonamental.

Parle de les persones que al llarg dels anys hi ha col·laborat. Parle d'Isabel, de Ramon, de Siona, ...no vull oblidar ningú, perquè entre tots i totes han aconseguit farcir d'il·lusió cada experiència compartida i han aportat les ganes i els ànims.

Parle de l'alumnat d'aquesta escola (la joia de la corona), de totes i cadascuna de les persones immigrants que han format i encara formen part d'aquesta escola. Parle dels Amadou, de les Fatiha, dels Mady, dels Babacar, dels Rachid, de les Mariana, dels Jonathan, dels Neketa, de les Jessica ...inabastable! I parle com no de les persones que els han acollit i han compartit la diversitat de manera espontània. Parle dels José, els Julián o els Eusebio; parle de les Pepa, de les Mari Carmen, de les Aurora,... de totes aquestes persones que s'han deixat seduir pel mestissatge, la convivència i l'aprenentatge.

Parle també del personal d'administració, de les persones que responen cada dia les demandes de l'alumnat i ho fan sempre amablement. Fins i tot, quan les condicions laborals els són adverses fins el punt que, algunes d'elles ja no hi són. Parle de Belén, d'Amparo, ...de la gent que ha estat el motor perquè l'escola funcione ordenadament.

I parle, com no, de tot l'equip docent. Parle de Maxi, de Xavi i de Juanma, que ja han marxat. Parle de Miranda, de Juan Carlos i de Coloma, que tot just acaben d'arribar. Saba nova, aire fresc.
Parle de Paio i de Calixte, que ja han fet un llarg recorregut. Que aporten l'experiència i la coneixença a un projecte que va més enllà de l'educació... Totes elles i ells formen part per sempre del camí i les vides de moltes persones que han aprés a llegir i a escriure, que han aconseguit formar-se, que han descobert l'aventura del coneixement, que han aconseguit fer camí. I que encara tenen ganes de crèixer.

I parle molt especialment del director d'aquesta orquestra, de Paco López (per a mi, l'estimat, l'amic Paco), per tractar de conduir amb passió aquest projecte, per posar el cor i l'ànima, per parar orelles, per mirar als ulls i ser la veu. Per regalar somriures. I per la inestimable generositat del seu mestratge.

I a tots ells i elles, a tots plegats, per regalar-me els Tallers de valencià. Per convidar-me a ser part, per contagiar-me i seduir-me. Perquè aquesta gent, l'alumnat i el professorat i les persones que hi participen d'aquest projecte, no sé què tenen que, quan te n'adones, ja estàs dins i completament enamorat.

Aprofite per vindicar als nostres polítics una major inversió en educació perquè la maduresa d'un país, de tot un poble, la determina l'educació de la seua ciutadania. Cap partida pressupostària ha de fer perillar un projecte tan enriquidor com l'escola Vicent Ventura, que mira cap al futur.
I vull recordar-los, als polítics i als nostres dirigents sindicals això mateix: la trajectòria de llarg recorregut de l'escola, el treball ben fet i la il·lusió dipositada que omplin, any rere any, les seues aules. Així que els convide a parar orelles i obrir els ulls i, si és possible, posar sempre un somriure.